ПЕРЕЦ

№ 3 (542)

Рік видання XXV

ЛЮТИЙ

1965

КИЇВ

Ціна 10 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Треба рішуче покласти край спробам протягати скоростілі, а часом і зовсім недоброякісні, пустопорожні дисертації.

(З газети «Правда»).

ОМЕЛА НА ДРЕВІ НАУКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

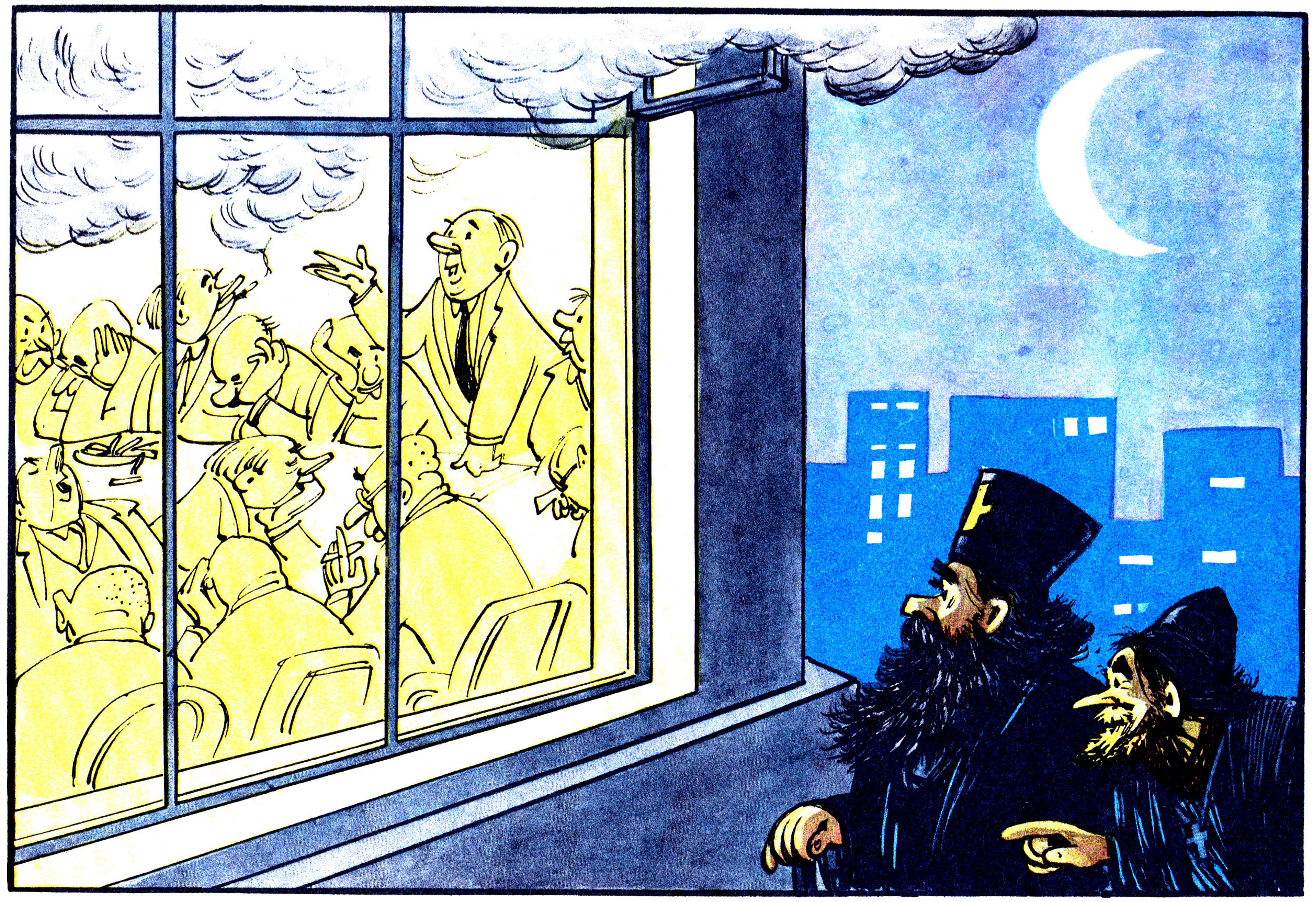

— Бачиш, у них теж всеношні бувають...

Телеграфне Агентство Перця

РЕКОРДНЕ ДОСЯГНЕННЯ

ХАРКІВ. (Наш кор.). Харківський завод «Поліграфмаш», який виробляє побутові чавунні плити, добився рекордного показника: із сімдесяти плит, які щоденно випускає у продаж, усі сімдесят визнано першосортним браком.

Зважаючи на таке досягнення заводських умільців, споживачі продукції «Поліграфмашу» порушили клопотання (перед прокуратурою) про нагороди для тих, які в цій бракоробській справі найбільше відзначилися.

СНІГОВА ФАНТАЗІЯ

УМАНЬ. (Наш кор.). У клубі села Громи, Уманського району, Черкаської області, з незмінним успіхом демонструється картина «Снігова фантазія»: кружить віхола, мете метелиця, завиває вітер, проникаючи в клуб крізь побиті вікна і двері, які збирається, але ніяк не збереться відремонтувати голова колгоспу т. Гуренко.

Найближчим часом у клубі можна буде побачити і балет на льоду, виступи якого тимчасово відбуваються в сільській бані, де й досі не полагоджено труби, які полопалися ще позаторік.

НЕ ГУДУТЬ ДРОТИ

ОДЕСА. (ТАП). Одеське будівельно-монтажне управління зв'язку змонтувало в колгоспі «Родина», Тарутинського району, нову АТС. На кожній фермі стоять гарненькі новенькі телефонні апарати. Так і кортить зняти трубку і розмовляти, розмовляти. Можна вимовляти які хоч слова, — ніхто не почує. Бо автоматична телефонна станція автоматично заніміла, щойно її здали в експлуатацію.

Правління колгоспу вдалося до старого, випробуваного способу зв'язку: почало листовно вимагати у начальника виробничого відділу БМУ т. Болдіна повернути назад колгоспні гроші, витрачені на ту АТС. Але т. Болдін, як і змонтована ним телефонна станція, мовчить.

ЧИЯ ВЛАСНІСТЬ!

НОВІ ПОКЛАДИ ВУГІЛЛЯ І КРЕЙДИ виявлено на станції Новоолексіївці, Херсонської області. У процесі розкопок люди докопалися, що це — власність виконкому Червонопрапорної сільради (Генічеський район) та колгоспу «Шлях до комунізму» (Чаплинський район). Багато місяців тому ті поклади вивантажено з вагонів і покинуто власниками напризволяще.

ПОЖЕЖНА ХРОНІКА

(За телеграмами кореспондентів ТАП)

● На будівництві Сумського пожежного депо спалахнула незвичайна пожежа. Почалася вона ще 21 листопада 1954 року. Це — дата початку будівництва депо. Будується воно, як мокре горить. І горить те мокре ось уже десять з лишнім років. Палії отаборилися в тресті «Сумжитлобуд». Незважаючи на всі зусилля виконкому Сумської міськради, будівництво депо закінчити так і не пощастило.

● Така ж пожежа спалахнула в 1959 році і в Пирятині на Полтавщині. Правда, за планом «Головхарківбуду» пирятинські пожежники мали вселитися в нове депо у III кварталі 1964 року. Але підрядчик — Полтавський трест «Сільгоспбуд» начхав на рішення свого главку і відсунув закінчення будівництва депо на невизначений строк. Так що і в Пирятині мокре горить і досі. Шостий рік!

ДУБЛЕННЯ ШПАЛ

СТАНЦІЯ СВЕСА, Південно-Західної залізниці. (ТАП). Тут уздовж під'їзних колій ось уже півроку триває експеримент по дубленню шпал і платформ. Експеримент ставить директор Свеського заводу «дубильних екстрактів» т. Крихтін.

Є підстави сподіватися, що експеримент ставиться з відома Харківського раднаргоспу, бо звернення працівників станції туди із скаргою на т. Крихтіна, який не забирає з платформ гір дубової кори, не дало ніяких результатів.

ДЕ ЛІВИЙ, ДЕ ПРАВИЙ

ЛЬВІВ. (ТАП). Веселу клоунаду підготували для публіки бракороби з Львівської швейної фірми «Маяк». Днями в магазинах одягу м. Тернополя вони продемонстрували жіночі пальта з вивернутою підкладкою і чоловічий плащ (артикул 76—667), у якому лівий рукав пришитий на правому боці, а правий — на лівому.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

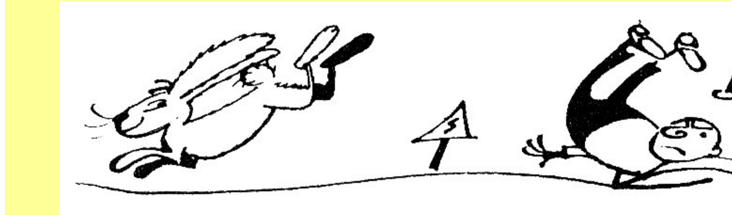

Чернівецькому автобусному парку потрібен інженер по безпеці руху. Був такий — т. Шрамко, але його з цієї посади зняли. Зняли за те, що він, бувши сам водієм автобуса, завжди возив «зайців» і порушував правила безпеки руху. У № 19 Перець докладно описав, як висувають на інженерну посаду порушників. Тепер Шрамко вже не інженер по безпеці руху, а директор парку т. Симанович має свіже зауваження від Міністерства автотранспорту УРСР за такий оригінальний добір кадрів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Пішли до дитячого садка!

Рука мецената

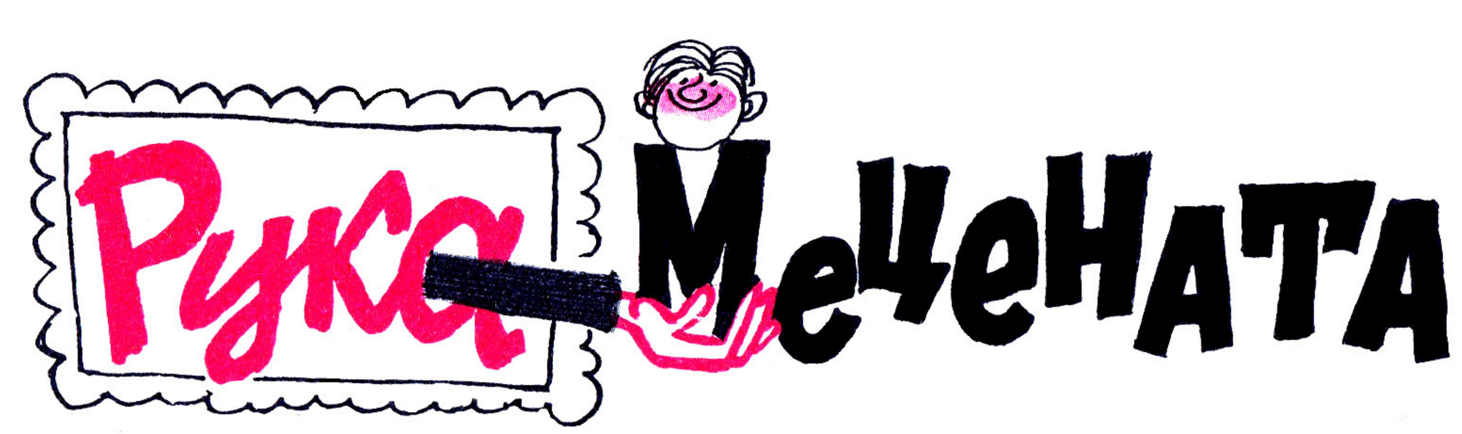

perec-ua.
perec-ua.

Він знав, що Олімп підкоряється лише наполегливим. І в його очах світилася рішучість. Він чув, що Муза не терпить фамільярності, і був з нею чемно і шанобливо на «ви».

Від компетентних фахівців він засвоїв, що геній — перш за все терпіння. І вірив: колись зможе покласти на вівтар мистецтва щось гідне свого часу.

А поки що він мав лише мольберт і нестерпне бажання малювати. І ще мав він диплом про закінчення художнього інституту. З цим багажем і переступив поріг своєї мрії — Дніпропетровського обласного відділення художнього фонду УРСР.

— Абстракціоніст? — підозріло оглянув його директор т. Луговий.

— Що ви?! — образився художник.

— Знаю, всі ви, молоді, з завихренням! Ідіть працюйте. І щоб все було правильно. Життєво! Як у Рєпіна в тому... як його... «Ведмеді в лісі».

— Шишкіна? — несміливо поправив початківець.

— Не має значення. Головне, точний мазок, яскрава палітра...

Натхненний конкретними вказівками, він взявся за пензель.

Траплялось, на його полотні зупинялися погляди місцевих портретистів, пейзажистів. Зауважували коротко і загадково:

— На 50!

— Карбованців на 40.

— Від сімдесяти до ста.

А один корифей, який славився тим, що «ліпив» картини з пофарбованої яєчної шкаралупи, повчально сказав:

— Колись і я починав з цього.

Молодий художник відчув, як у нього затремтіли коліна, коли члени художньої ради, члени Спілки художників України тт. Білополов, Кокін і Чернявський розглядали його доробок. Вирішувалася доля його праці, його картини.

— Обмити не завадило б, — вирік член ради т. Чернявський і пильно подивився на автора.

Кмітливий початківець зрозумів натяк і кинувся до найближчого гастроному.

— Нічого... — промовив голова худради т. Кокін, розглядаючи спорожнілу пляшку.

— Правда? — не тямив себе від щастя автор.

— Я кажу — вино нічого. А взагалі — запам'ятай: віддаємо перевагу коньяку.

Художник намацав кілька дрібних монет у кишені і знизав плечима.

— Коньяку!.. — заклично повторили члени худради. І не зустрівши відповідної реакції, резюмували:

— Ламаної копійки не варта!

Для переконливості Кокін пхнув полотно ногою...

Художник не втрачав надії. Зрештою, думав він, ці члени спілки — ще не все. Хай оцінить колективна думка...

Колективна думка народжувалась у майстерні т. Білополова. У перервах між короткими і довгими тостами там велися розмови про живопис. Молодий художник, який чекав біля дверей майстерні, весь перетворився на слух.

— Отже, — доповідав Кокін, — у нас є замовлення на 12 тисяч карбованців. З Магадана. Тамтешня база «Культспортторгу» мріє прикрасити інтер'єри місцевих закладів нашою продукцією. Пропоную послати туди: моїх картин на чотири тисячі, Чернявського — на три, Філоненка — на три...

«Таємна вечеря» швидко розподілила замовлення лише між членами художньої ради.

— А як же мій твір? — боязко спитав початківець.

Його запитання повисло в повітрі, мов капелюх ілюзіоніста.

Поступово молодий художник почав розуміти загадковий зміст чисел. Він збагнув, що весь колектив художнього фонду чітко розподілено на дві категорії: відомих і невідомих — тих, чиї полотна прикрашають їдальні та будинки для престарілих, і тих, хто через відсутність попиту дарує власні картини близьким та знайомим.

— Час — це досвід, — кажуть мудрі люди.

Ще недавно наш герой наївно вважав, що художник повинен уміти малювати. Тепер він зрозумів: треба вміти торгувати. Інакше навіть найгеніальніші творіння далі власної комори не підуть.

Отже, торгувати! Але як? Не ставати ж поруч з майстрами базарного лубка? Міліція штрафуватиме.

Тим часом творчий портфель молодого художника зростав у вазі і в габаритах. Кількість його полотен катастрофічно більшала. Йому до нестями хотілося побачити творіння своїх рук десь у червоному кутку фабрики гудзиків або в кабінеті директора комунальної бані. Йому було однаково, хто і як купить його картину. Йому кортіло служити пензлем людям. Він хотів малювати для людей.

Тільки люди нічого не знали про молодого художника. А художник ніяк не міг знайти шляхів до дверей і до сердець прихильників свого таланту. Йшлося б, наприклад, про старе пальто або стоптані черевики — тут справа ясна: іди в комісійний магазин, їдь на «товкучку». А як бути з картинами нашого героя? Над цим ніхто навіть у масштабах республіки не думав. Міністерство культури, художній фонд УРСР так переобтяжені роботою, що де вже там про дрібниці думати!

Тож намалював, друже, — збувай собі, як умієш... Але, як кажуть, де гроші не можуть, там друзі поможуть. Знайомий колега погодився за пляшку горілки познайомити художника з однією людиною...

— З Кривицьким горя не знатимеш! — багатозначно сказав він.

Почувши це прізвище, художник зняв капелюха. Він бачив, з яким благоговінням вимовляють те прізвище члени художньої ради. Він знав: Кривицький — значить визнання, гроші.

Кривицький не був меценатом. Але з його ім'ям асоціювався матеріальний добробут багатьох дніпропетровських художників. Він не був мистецтвознавцем. Але міг примусити платити навіть за бездарну роботу. Кривицький був комерсантом. І єдиною мірою всіх творів для нього були гроші. Він знав, що п'ять кілограмів полотна, якщо на ньому щось намальовано, можна продати за п'ять тисяч карбованців.

І продавав. Приїздив, скажімо, в Ялту або в Тбілісі, або в Запоріжжя, заходив до «Культспортторгу» й укладав договір на таку-то кількість пейзажів, портретів, натюрмортів. У торгах у нього були друзі. А друзі вірили на слово.

Кривицький теж вірив на слово художникам і навіть не дивився на твори, що надсилалися адресатам. А за це довір'я він, звичайно, вимагав винагороди. Десять процентів від продажу картини! Дістане, наприклад, замовлення на п'ятдесят тисяч, негайно 5 тисяч — в кишеню!..

Коли наш молодий художник подумав про перспективи знайомства з Кривицьким, в нього аж дух забило. Тепер, нарешті, і він потрапить до категорії відомих. І його картини прикрашатимуть стіни кабінетів і клубів...

* * *

Недавно я зустрів молодого художника. Він посолїднішав. Дуже охоче ділився творчими задумами:

— Думаю написати картину карбованців на двісті. І ще два портрети по 50 кожен. Ну й натюрмортик карбованців на 135...

— А пам'ятаєте, — спитав я його, — колись ви мріяли: «на вівтар мистецтва щось гідне нашого часу»?

— Аякже, — радісно згадав він. — Мінімум на 10 тисяч карбованців...

Ю. ПРОКОПЕНКО.
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

КОЛИ Я БУВ ХАМОМ?

Колись казали, було, про мене:
«От хлопченя! Аж на диво чемне!»
Повчала мати: «Знай, любий сину,
Що чемність — дуже вкраша людину...».

І так хотілось, повірте, люди,
Усе життя своє чемним бути.
Та що таїтися?! — Скажу прямо
Й самокритично:
Зробився я хамом...

Офіціанти, було, раніше
За столик просять якнайчемніше,
Та ще й обслужать якнайскоріше,
Було, старалися, що є сили,
Ще й знов навідатися просили.
А я ж, хамлюга (признатись мушу),
Плював за це їм у саму душу!

Було, приходжу до перукарні —
Майстри звиваються, як ошпарені.
І вже як зроблять ту стрижку модну,
То хоч на виставку міжнародну!
Робили лялечку з мене завше,
А я ж, свинота, їх ображав ще!

Кравець, бувало, (о, рідна нене!)
Так упадає вже коло мене, —
І з цього боку, і з того боку,
Та ще й пошиє усе до строку,
І зробить з мене таку картину,
Хоч виставляй бери на вітрину.
А я ж, скотина, на це не зважу,
Та під кінець ще його й ображу!

В таксі шоферам також щоразу
Наносив прикру, важку образу.
Та (навіть можу покликать свідків)
Якось обходилось без конфліктів...

Аж раптом бачу: висять плакати,
Просять нікого не ображати,
Та й у газетах про те ж читаю...
«Гей, чоловіче, — собі гадаю, —
Чим завинили ті славні люди,
Що ти їм настрій оце паскудиш?!
Та чи зраділа ж би твоя мама,
Що ото має синочка-хама?!»

І сам собі наказав я строго:
«Кінець! Не смій ображать нікого!»

І що, гадаєте, вийшло з того?..

Мене знайомі офіціанти
Щось перестали упізнавати.

Як неживі мені їсти носять,
І знов навідатися — не просять.

У перукарні (о боже милий!)
Перукаря ніби підмінили:
То сям, то там ускубне і — годі!
Хоч горобців лякай на городі!

Кравець — мізинцем за вухом чуха:
«Роботи, — каже, — по самі вуха».
А як пошиє, то й рідна мати
Могла б в одежі тій не впізнати:
То клишоногий, то — кривобокий
(Вже й не кажу, що минуть всі строки!).

Таксист, буває, так гляне,
вроді
Я — щонайменше жебрак чи злодій...

«Що за халепа, — собі гадаю, —
Ніби нікого ж не ображаю,
А так на мене глядять немило...»

Нарешті, очі мені одкрило...

Йду в ресторан, аби щось поїсти.
— Немає, — кажуть, — вже місця сісти.
Швейцар на дверях стоїть стіною
І говорить не хоче зі мною.

— Впустіть поїсти, — благаю слізно, —
В їдальню ж, бачите, йти вже пізно.
— Ти що — глухий?! У нас місць немає!
(Це вже м е н е швейцар ображає!)

Стривай, провчу ж я личину вражу —
На злість візьму, і його ображу!
Запам'ятає мою науку!..
І... півврубля йому — тиць у руку!
А сам тремчу, бо воно ж не жарти
Людину чесну так ображати!..

«Зараз, — гадаю, — впаде в амбіцію
І покличе сюди міліцію».

А він, дивлюсь, одчиняє двері,
Та не зове міліціонерів —
«Заходьте, — каже, — мені здається,
Що для вас місце іще знайдеться.
Я розумію: голод — не тітка...».

От яка, бачите, вийшла політика!

«Ага, — зрадів я, — таки, зараза,
Взяла тебе за живе образа!
Таки, бач, совість заговорила!..»

І я збагнув, що образа — сила!..

Читаю газети, читаю плакати...
Хотів би нікого не ображати.
Частенько й інших таки повчаю,
А сам — хоч каюсь, — а ображаю,
Хоч скрізь нагадують без упину:
«Не ображай чайовими людину!»

Ото вже злість я на того маю,
Хто першим взявся зварити чаю.
Зробив він людству велику шкоду —
Ну, пив би ти, чоловіче, воду!
Це ж пречудове, корисне діло...
Ні, чаю, бач, йому закортіло!..

А я — людей тепер ображаю,
Бо дуже звикли вони до чаю,
Бо важко людям без того чаю.
Не всі, та є такі, що готові
Втопити в чаєві рідну совість.

Ото вже, друзі, я маю зуба
На того древнього чаєлюба:
То через нього у мене драма —
Він допровадив мене до хама!

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Мені б оцю квітку!
— Будь ласка, разом з вазою...

ВІН НЕ ТРАКТОР...

Як довела Броницька філія Новоград-Волинського відділення «Сільгосптехніки», трактори ремонтуються дуже легко і дуже скоро. А після ремонту ще скоріше знову відправляються на ремонт. Відбувається це так. Спочатку трактори до Броницької філії посилають на ремонт. Їх там ремонтують, потім виганяють у «шлях далекий-неблизький» з філії (керуючий т. Дощинський) до колгоспу «Перше травня» в с. Тупальці. Потім трактори знову женуть. Але вже не з Брониці в Тупальці, а з Тупальців у Броницю. Далі повторюється все спочатку: трактори повертаються з Брониці в Тупальці, а звідти назад у Броницю. Коли б отак броницьких майстрів ганяли, вони б давно вже не витримали. А трактори витримують. Видать, нерви у них залізні. Правда, не в усіх.

От, скажімо, ще торік 5 жовтня з ремонту вийшов трактор «МТЗ-2» № 8. Виробив 112 га умовної оранки, не витримав і знову на... ремонт.

Через місяць з подвір'я тієї ж філії викотили трактор «МТЗ-5» № 14. Виорав він 22 гектари умовної (зверніть увагу, умовної) оранки і теж на... ремонт. Не витримали гільзи блоку циліндра.

Далі зіпхнули з рук «ДТ-28» № 15. Після цього 3 години тягали того «залізного коня» на буксирі. Об'їжджали. А він не заводився, не заводився, а тоді й зовсім... заглух. Не витримав.

А у броницьких бракоробів апетит завжди однаковий: плати за ремонт гроші. І немаленькі.

Тут уже колгосп не витримує. Один тільки керуючий Новоград-Волинським відділенням «Сільгосптехніки» т. Полевой витримує. Але скоро, мабуть, і він уже не витримає. Він не трактор. Нерви ж у нього не залізні.

В. НІКІТІН,
секретар комсомольської організації колгоспу «Перше травня».

Новоград-Волинський район,
Житомирська область.

До суду...

Тепер-то усі розумні, усі в один голос виводять: сутяга, мовляв, Юхим Хламанчук та й годі. А, якщо розібратися, то він богу душу винний.

Юхим і біди не відав, поки не став по тих музеях вештатись. Двадцять років прожила в місті людина і ніколи в жодний музей ногою не ступала. Аж поки не приїхав до нього в гості Кузьма Дужий з рідної Надбужанки — земляк та ще й двоюрідний брат його тестя.

Ну, що, справді, тому землякові показати? Кіно у селі є, телевізор — так само, театри знову ж таки — приїжджають. Тим усім уже не здивуєш.

Коли ото згадав Юхим, що, йдучи з роботи, бачив афішу: у місті відкрито виставку швейних машин.

— Пішли, Кузьмо! Такого ти ще не бачив!

Пішли... Виставка, тим паче, безплатна.

З того все й почалося.

Кузьма переступив поріг музею без будь-яких пригод. А як тільки увійшов за ним Юхим, його зразу ж підхопив якийсь чолов'яга з червоною пов'язкою на рукаві.

— Поздоровляю! — заволав він.

— З якого дива?! — розгубився Юхим.

Але той не став нічого пояснювати, обійняв Юхима за плечі й запросив:

— Прошу, будь ласка, в оту кімнату!

Як тільки спантеличений Хламанчук опинився в маленькому залі, невеликий духовий оркестр з шести чоловік, включаючи барабанщика, ушкварив «туш».

До Юхима підбігло ще кілька чоловік і стали тиснути йому руки: «Поздоровляємо! Вітаємо!».

Хламанчука посадовили у м'яке, як свіже тісто, крісло, що стояло перед столом президії. Скраю на столі височіла обтягнута червоним сатином трибуна. До неї підійшов лисуватий чоловік у жовтуватому чесучевому костюмі й почав:

— Товариші! Сьогодні в нас визначна подія. Сьогодні до нашого музею-виставки завітав стотисячний відвідувач. Ним виявився товариш... е-е... — він нахилився до Юхима й прошепотів: — Пробачте, ваше прізвище?

— Хламанчук Юхим Сидорович!

— ...товариш Хламанчук Юхим Сидорович, який працює... е-е...

— Санінспектором, — підказав Хламанчук.

— ...який працює санінспектором.

Доповідач зробив паузу, а потім несподівано аж запищав:

— Сто тисяч! Сто тисяч відвідувачів побувало в нашому музеї за два роки сім місяців і дванадцять днів, що минули з дня його відкриття! Ця хвилююча цифра, товариші, красномовно промовляє нам про велику популярність, якою користується в народі наша виставка-музей! І сьогодні, в цей дощовий, але радісний для всіх нас день, ми від щирого серця вітаємо нашого дорогого Сидора Юхимовича...

— Юхима Сидоровича, — поправив Хламанчук.

— ... пробачте, Юхима Сидоровича... Дозвольте, наш дорогий гостю, від імені і за дорученням дирекції музею, на згадку про цю знаменну подію, вручити вам наш скромний подарунок — швейну машину. Нехай наш дарунок завжди нагадує вам про нашу спільну радість.

Двоє дужих хлопців, покректуючи, внесли швейну машину і поставили її перед Хламанчуком.

Промовець вийшов з-за трибуни, підійшов до Юхима:

— Дозвольте, дорогий товаришу, від щирого серця ще раз поздоровити вас! — Він потиснув руку, обійняв і міцно розцілував Юхима в губи.

Оркестр врізав «туш».

Не встиг ошелешений Юхим сісти в своє крісло, як до трибуни підійшов червоновидий чоловік з грізно насупленими чорними бровами.

— Я не буду повторюватись, — загримів він. — Повністю приєднуюсь до того, про що тут говорив шановний Леонтій Степанович. Тим більше, що краще, ніж Леонтій Степанович, не скажеш. Додам лише, що сьогоднішній день — велика радість для всіх членів нашої профспілкової організації. Тому дозвольте мені від імені місцевкому профспілки також вручити нашому дорогому відвідувачу наш недорогий дарунок— шість сорочок. Такі сорочки можна пошити на швейних машинах, що виставлені у нашому музеї.

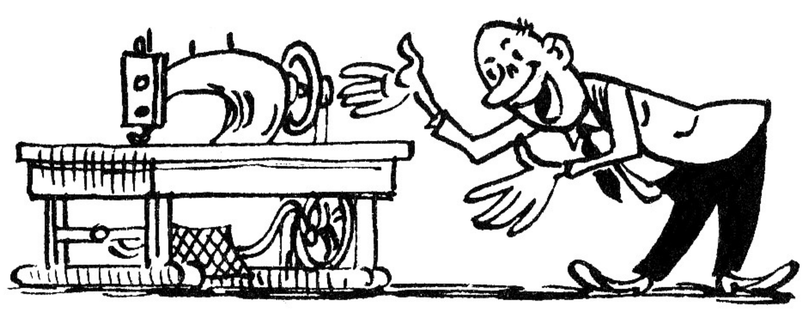

Поки голова місцевкому передавав Хламанчуку сорочки в целофанових пакетах, оркестр встиг двічі зіграти «туш».

Потім виступила сива жінка в окулярах і від імені членів каси взаємодопомоги піднесла Хламанчукові набір ризьких і паризьких журналів мод на найближчі три сезони.

Після того Юхима запросили в другу кімнату. Земляк, він же тестів двоюрідний брат, залишився стерегти подарунки. А в тій кімнаті на застеленому білою скатертиною столі стояло кілька пляшок шампанського і ще чогось, свіжі помідори, несвіжий паштет, шпроти і краби.

— Перший тост — за нашого дорогого Сидора Юхимовича! — оголосив Леонтій Степанович.

Хламанчук уже й не став його поправляти, а одним махом хильнув бокал шампанського. І хоч добре знав, що в таких випадках «не можна мішати», але така була радість!.. Тому додав ще й коньяку, й «горілки з перцем». Кілька келихів і бутербродів, сп'янівши, виніс і Кузьмі.

Бенкет вийшов дуже гарний.

Тільки на другий день боліла голова.

Кузьма поїхав додому, а Юхим пішов у лікарню. Поскаржився на хронічний біль голови і одержав бюлетень на три дні.

Ці дні він присвятив екскурсіям по музеях. Експонатами не дуже цікавився. Обмежувався тим, що брав коротенькі інтерв'ю у касирів.

— Скільки у вас побувало людей з дня відкриття? — питав кожного.

А ще цікавився, скільки людей проходить в середньому за день.

Вдома зайнявся підрахунками.

На історичний музей зразу махнув рукою. На той день в нім побувало триста сім тисяч відвідувачів. До круглої цифри далеко. Та й, міркував він, підсунуть там якусь кістку мамонта чи поржавілий шолом... Не теє!

Основну увагу зосередив на етнографічному музеї. Тут пройшло дев'яносто дев'ять тисяч чотириста чоловік. Юхим став на чати біля музею. Коли закрили бюлетень, він узяв на два дні відпустку за власний рахунок. І таки дочекався свого — вскочив стотисячним!

Під час вшанування йому подарували великого вирізьбленого з дерева орла, фарфорову скульптурну групку, вишивану скатертину і три рушники.

Бенкет, щоправда, був не такий бучний, але на ранок голова трохи таки боліла...

Протягом трьох найближчих місяців Юхим Хламанчук, як стотисячний відвідувач, одержав диван-ліжко (на виставці сучасних меблів), картину «Світанок» (у музеї мистецтва), чучело вовка (у краєзнавчому музеї).

А потім почались неприємності.

Сім днів (взявши на роботі відгул за власний рахунок) ходив він біля музею художнього промислу. І таки підстеріг.

— А знаєте, — сказала йому миловида дівчина-касирка, — ви в нас стотисячний відвідувач.

— Знаю! — посміхнувся Юхим. — Ще б пак!

— Проходьте, проходьте! — чарівно посміхнулась дівчина. — У нас багато цікавих експонатів. Вам сподобається!

— А куди проходити? — запитав Юхим.

— Та ось туди, наліво. Огляд починається з першого залу.

— А причому тут огляд? — здивувався Юхим. — Я ж — стотисячний!

— Як то, причому огляд?! — здивувалася у свою чергу дівчина.

Юхим зрозумів, що з касиркою говорити, то тільки час гаяти, і запитав:

— А де ваш директор?

— Уже пішов. Сьогодні не буде.

Хламанчук сплюнув з серця і, мнучи в руках вхідний квиток, вийшов на вулицю.

Така ж неприємність чекала на нього на виставці містобудівництва, де він виявився двохсоттисячним відвідувачем. А коли, втративши п'ять днів (взятих на власний рахунок), Юхим виявився п'ятсоттисячним відвідувачем на виставці народного господарства і знову нічого не одержав, то вже не витримав і подався до суду.

Документально довів, що був ювілейним відвідувачем, представив довідки з роботи про кількість пропущених за свій рахунок днів, підбив суму втрат і висунув до зазначених музеїв і виставок позов на відшкодування енної суми.

Суд відмовив.

Але Хламанчук, зрозуміло, не здається. Продовжує скаржитися, писати. Бо Юхим Сидорович не з учорашніх. Юхим Сидорович таких уже бачив на своєму віку. Кому ж не зрозуміло, що коли подарунків не дали Хламанчуку, то хтось їх собі гребонув. Це ж ясно!

От він і судиться, і добивається справедливості.

А ви ото зразу: сутяга, мовляв, Юхим Хламанчук...

Розберіться спочатку, хто в цьому винен, а тоді вже й говоріть.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

ЧИ ПОТРІБНА ПОЛІЩУКОВІ ЛАЗНЯ?..

Полощіться, куме, в ночвах...
Щира порада.

Лазнепроблема на Чернігівщині вже стільки разів піднімалась, ставилась, хиталась, падала, загострювалась, відточувалась, підточувалась, заточувалась, вентилювалась, що піднімати її ще раз так само безглуздо, як, скажімо, проти вітру бігти або шукати бодай якусь подобу лазні у переважній більшості сіл області.

Лазнепроблема — це камінь. Величезний, замшілий. Ба, не камінь, далебі — скеля! Що казково вознеслась над рідним Поліссям, приваливши своєю камінною суттю блідий росточок будівництва.

Писати ще раз?

Гм...

Хіба що отак: через усе безхмарне небо великими літерами: ЧИ ПОТРІБНА ПОЛІЩУКОВІ ЛАЗНЯ?

А й справді.

Чому б і не поглянути з такої високої точки зору? Сісти собі, підперти кулаком сталеве підборіддя, та й залюбуватись.

Прекрасна картина!

Суботній ласкавий вечір. З усіх країв, з усіх усюд, кинувши під пахву замашного віника, марципанить люд до лазні. Поспіша. І тільки наш брат, поліщук, сором'язливо затуляючись від дітлахів, полощеться біля печі. В ночовках...

Може, й справді-таки в характері поліщука є якась, знаєте, ну мовби неприязнь до лазні? А чого ж. В його характері навідкривали вже стільки всякої всячини, що чому б і цього рябого не повісити на його кленові ворота?..

* * *

Зустрічі, розмови...

Їздиш і слухаєш, ходиш і дивишся. Чого тільки не почуєш?! А потім присядеш десь у тиші, підсумуєш почуте. І дивне виходить резюме: лазнепроблема — це щось на кшталт незакінченої гуморески. Почав її писати якийсь дивак ще во дні безтурботної юності, та й розсміявся на півслові. І (хоч се й неприродно) регоче до сьогодні, ніяк писати не може — перо в руках танцює.

Андрій Якович Харацький, інженер-архітектор Ніжинського району, для себе особисто (а загалом і для всього району) давним-давно вирішив проблему лазні. (Чотири на сто шістнадцятеро сіл!). І спокійнісінький тепер, немов верба над водою.

— Лазня?.. Воно, між нами кажучи, ця комедія для поліщука, як приший кобилі хвіст.

Присів ближче:

— Ми як любимо? Помився к різдву, потім — к пасці. І кум королю. В здоровому тілі — здоровий дух, хе-хе...

Ось так. Коротко і ясно. Від імені народу. Щоправда, своє «здорове тіло» Андрій Якович щосуботи чабанить віником. Але то — дрібниці. І зовсім «нетипічно».

Кожен міркує по-своєму. Як нема в природі двох однакових скакунів, так само нема і двох однакових керівників. Яків Романович Волков, заступник голови Щорського райвиконкому, про характер поліщука — ні гу-гу. Слизька то стежка. Він — з іншого боку. Зі спогадів почав. Прикрив долонею стомлені очі і з тихою радістю розповів, як вони колись, ще на зорі колективізації милися в... стайні.

— Отак коні і отак, — показував руками, — а ми посередині. Нагріли води і миємось. А коні дивляться... Думають, що за чорт?..

Заступник голови облвиконкому Панченко В. П. і собі розповів кілька дотепних анекдотів на користь лазні. Василю Пилиповичу ще легше було говорити від імені поліщука. Стоїш собі на височенній обласній дзвіниці, десь аж під хмарами. Усе тобі видно, як на долоні. Стоїш і розповідаєш, стоїш і розповідаєш...

Багато було і зустрічей, і розмов. І я помітив, що всі (і названі і не названі) оповідачі-мемуаристи в питанні лазень стоять ніби на якійсь похилій площині, катастрофічно перевиснувши в минувшину. І звісно, що від такого, дещо неприродного сонцестояння лазнепроблема увижається їм теж догори ногами.

А що ж поліщуки?

Можливо, й справді устами цих кормчих глаголить істина?

Ні!

Поліщукам потрібна лазня. А не казки про те, як діди жили. І не обіцянки з високих трибун.

— Соромно кому й похвалитись, — сміються чепелівські колгоспники, — так до самої смерті й не помиємось в артільній лазні. А тільки починаємо вимагати, так нам у відповідь: чи давно це ви такі розумні стали? Давно в ночвах банились?

Ще цікавішою була розмова з доярками колгоспу «Радянська Україна». Щорського району. Дев'ятеро дівчат-комсомолок (єдині, між іншим, представниці молоді села, решта роз'їхалась, хто куди) повернули розмову у зовсім незрозумілий для голови бік. Вони не тільки про лазню говорили, а — що й зовсім дико — навіть про... душову. Душ прямо на фермі, в цеху. По наївній аналогії з виробництвом, де робітник приходить у чистому, а ввечері, прийнявши після роботи душ, знову одягає чисте. І їде додому.

— А ми...

Дівчата стояли в зашльондрених куфайчинах, у гумових чоботях таких дивних розмірів, немов для заливання пожежі. Ці досхочу

вони вдягають дома і йдуть через усе село. Тричі на день.

Уявляєте, який би вигляд мало наше квітуче місто, коли б усі робітники вдягали спецодяг вдома.

— Хлопці цураються...

Дівчата спалахнули.

Голова артілі, Дворник Софія Тихонівна, слухала, посміхалась. «Чого захотіли! Що це вам, завод?».

А я гадав, що вона не буде посміхатись. Що за «економічними показниками», за будівництвом для свиней (і кухонь, і душових, і соляріїв, і верандочок...) побачить, нарешті, і заплутану свинарку. Вона роки й роки чекає, коли ж їй приділять стільки уваги, як і верескливому її виробництву.

Отут доречно б нагадати слова секретаря парткому Лукашова М. Т., мовлені у важкій задумі:

— Біда з молоддю. Розбігається...

Дійсно, Михайле Тимофійовичу. Тільки біда в іншому. В тому, що окремі обважнілі голови безтурботно торохкотять по шляху до світлого майбутнього, зорієнтувавши погляд на свинарню.

...Зустрічі, розмови. Сміх і сльози.

Нарешті, не тільки колгоспники, а й чернігівські керівники — і великі і менші — висловились «ЗА» лазню. Багато говорилось слушного. Немає обладнання. Котлів, труб, чанів. Вивели, наприклад, стіни лазні в селі Тур'ї, а устаткувати нічим. І відкрив голова в лазні... олійницю. Нема, на жаль, ще й досі в усій республіці жодного заводу, який виробляв би для лазень спеціальне обладнання. Багато говорилось...

І все ж головна біда не в обладнанні, не в будівельних матеріалах, хоч це і прагнули довести усі, як один, керівні товариші. Ахіллесова п'ята блиснула в розмові з головою артілі «Маяк» т. Борисенком.

— Що у вас збудовано за останній рік-два, Трохиме Якимовичу?

Голова захоплено порахував:

— Три корівники, вівчарник, гараж, свинарник, кормокухню, стайню, купили «ялинку»...

— Багато.

— Скільки змогли, — скромно, з достоїнством.

— А от лазні...

— Он ви куди! Так, цього не встиг. Робив, що головніше...

В цьому і вся суть.

Тому й не варто було перевіряти наслідки виступу Перця ще в 1961 році. (Фейлетон Ол. Ковіньки «Давайте заглянемо» у № 6). Бо всі згадані тоді села, де лазень не було (Стара Рудня, Смяч, Чепелів, Бреча та ін.) не мають їх і тепер.

— Перебувають у стані будівництва, — відповів за всіх голова Щорського райвиконкому т. Ісаєнко М. Г.

Тому й уявляється мені лазнепроблема отак: стоїть серед чарівного Полісся, на широкому роздоллі — Балда. Біля розпочатого будівництва лазні. Здоровенний! Зверху до пояса — мідний. Знизу по пояс — дерев'яний. Стоїть, не шелесне. У глибоченній задумі. Над дилемою: будувати лазню чи не будувати?

А округ, скільки око сягне, поліщуки. Повсідалися довкола мислителя. Хто з чим: з ночовками, віником, тазиками. Хто й з пляшкою. Сидять. Чекають.

Стиха обертається Земля. Навколо поставленої осі.

Раптом Земля здригнулась. Зупинилась на мить. Балда (роками звик до інерції) не втримався на ногах. Бебехнувся. І... розбився, розсипавсь на порох! Пішла луна гаєм.

Співчутливе зітхання. Посмішки.

Сміх!

Покидали під три чорти ночовки та й заходились будувати. Самі.

Годі-бо чекати!

Юрко ПАРХОМЕНКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

Мал. БЕ-ША

Гітлерівський воєнний злочинець, нині головний інспектор бундесверу генерал Третнер запропонував замінувати кордон з Німецькою Демократичною Республікою та Чехословаччиною поясом атомних мін.

(З газет).

— Тепер можеш спати спокійно!

perec·ua.

ПІД ПОКРОВОМ ХРЕСТА

Стару, добру Англію затопила злива порнографічної літератури з-за кордону. Англійські митники бесило розводять руками, бо порнографічні видання прибувають замасковані під цілком пристойні книжки.

З Гонконга, наприклад, прибували великі партії тієї літератури під виглядом книжок для дітей. Деякі хитромудрі ділки із Сполучених Штатів завозили в Англію великі партії порнографії під виглядом медичних видань.

Але, напевно, всіх переплюнули спритники з Швеції. Вони заснували фіктивну «божеську» установу під благочестивою вивіскою «Інститут біблії». У своїх рекламних проспектах ця фірма сповіщала, що поставила собі за мету забезпечити кожну благочестиву сім'ю, кожний дім примірником біблії. Читайте, мовляв, шануйте нашого господа бога.

А оскільки англійські митні чиновники люди благочестиві і господа бога дуже шанують, вони, звичайно, з шанобою і довірою ставилися до великих партій новеньких біблій, які прибували з Стокгольма. Та й як не вірити, коли на палітурці великий хрест і цитати з божого письма. Цю продукцію англійські митниці пропускали без усяної затримки.

У благочестивих англійських чиновників аж очі на лоба полізли, коли вони, нарешті, дізнались, що хрестом прикривалося голе сороміцтво.

ВІНЕГРЕТ з перцем

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

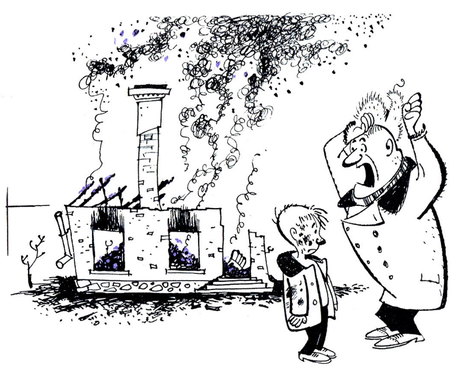

— Ти знову курив, шибенику!..

ПРОГНОЗ

Мал. Л. БОЙКА

— Мешканці дзвонили: труби позамерзали...
— Ну, значить, сьогодні вип'ємо!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

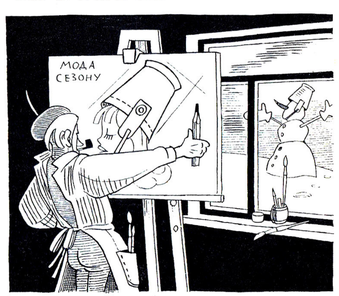

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Як це ти тут опинився?
— Та випив сухого вина.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажіть, будь ласка, а на що ви рибку ловите?

Мал. БЕ-ША.

— Навіщо ти мені здався — в мене «Волга» є!

Новини з питань тяганини

Сьогоднішнє засідання Товариства захисту паперу присвячене вивченню історії розвитку тяганини.

Розглядалося, як тяганина зароджується, міцніє, а тоді вже по-справжньому бере людину за горлянку.

Ось вам, будь ласка, тяганина в ембріональному, як сказали б медики, стані.

На Кіровоградському аптечному складі обласного аптекоуправління чекали контейнера з медикаментами. Мав той контейнер прибути з Харкова. І прибув. Тільки не з медикаментами, а... з лижними костюмами. Як виявилось, ці костюми чекає у Грузії грузинська база Грузкультторгу.

А тепер почнеться! Пиши, виясняй, хто ж наплутав: Харківський аптечний склад головного аптекоуправління, Харківська міжобласна база Укропткультспортторгу чи залізниця?

Словом, є робота.

Другий приклад ілюструє тяганину в розвитку.

Пенсіонер Н. І. Щербина, з села Клинове, Ульяновського району на Кіровоградщині, завірив у своєму райсоцзабезі довідку з третього заходу. Між першим і третім заходами, правда, минуло понад два місяці, але нам здається, що у т. Щербини не мусить бути підстав для образ. Як-не-як, працівники Ульяновського райсоцзабезу жваво з ним листувалися, переконуючи, що не в довідці щастя.

І нарешті тяганина в своєму хімічно чистому вигляді.

Громадянин Агафонов В. П. живе далеко від України. Аж у м. Могоча, Читинської області. Але наша тяганина знайшла його аж там.

У березні минулого року Агафонов купив у своєму місті фотоапарат ФЕД-3. Фотоапарат виявився бракованим. У магазині порадили надіслати фотоапарат до Харківських гарантійних майстерень по ремонту фотоапаратів.

Цю операцію було здійснено 21 березня 1964 року. Харків мовчить. Громадянин Агафонов «робить запит». Помовчавши ще для порядку, харківські зв'язківці 8 липня 1964 року відповіли, що апарат до адресата дійшов. Харків знову мовчить. Ні листів, ні апарата. Агафонов нервує (і нервові ж люди пішли, ще й півроку не минуло, а вони вже нервують!), знову пише у Харків. Харків мовчить.

21 серпня 1964 р. обізвався т. Яковлєв, директор фабрики Харківського міського управління побутового обслуговування і «втішив» Агафонова: виявляється, у Харкові про фотоапарат «видом не видано і чувом не чувано». Немає фотоапарата. Агафонов пише, Харків мовчить. Харків мовчить, Агафонов пише. Зрештою у вересні відгукується аж Харківський раднаргосп: все в порядку, фотоапарат їде у Читинську область! Вересень — фотоапарата немає, жовтень — фотоапарата немає, листопад — фотоапарата немає, грудень — Агафонов пише до прокурора міста Харкова...

Прокурор мовчить. Все.

Ні, не все. Тяганина тільки розгоряється.

Володимир КОРБАН

Вартовий

(БАЙКА)

Симониха ішла у поле жито жать,
А хату пильнувать
Малого покидала Янку
І, стоячи уже на ганку,
Наказувала: «Не тікай із хати,
А то перепаде тобі від тата».
На вулиці теплінь, жуки й джмелі гудуть,
Купатися на річку хлопці йдуть, —
Не день, а рай! А Янка дома мусить нидіть.
Казала ж мати: «З хати ні на крок!»
І ось, щоб якось в хаті всидіть,
Він з шафки витягнув дзбанок,
Що з медом був. «Медочком поласую
трошки!» —
Подумав вартовий, дістав з полиці ложку
І в хід пустив без перешкод —
То в дзбан, то в рот, то в дзбан, то в рот.
Аж мед по бороді у хлопчика потік.
А на цей час у хату скік! —
Його молодша сестронька Тетяна,
За ложку — і собі до дзбана.
Тут Янка наш обурився страшенно. —
Злодійство ж! Втрата незліченна!
Бо він відповідав, як сторож, на цей раз
За хату, за порядок і... за мед.
Та в інший час
Він конче б крик підняв, а нині зразу згас,
Бо й сам замазав рота поперед.
Отож кричать він не зробив і спроби...

А є ще в нас, на жаль, особи,
Що бачать неполадки й не кричать,
Бо рот у них замазаний. Мовчать.

Переклав з білоруської
Валентин ЛАГОДА.

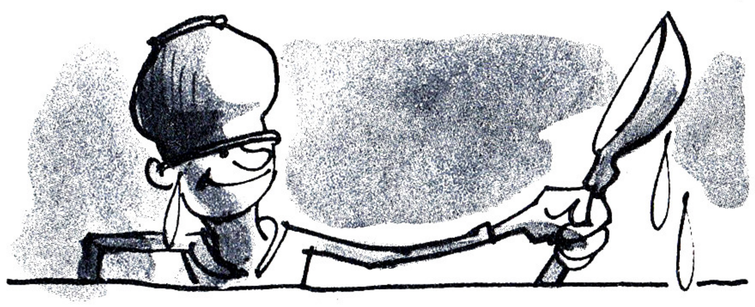

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

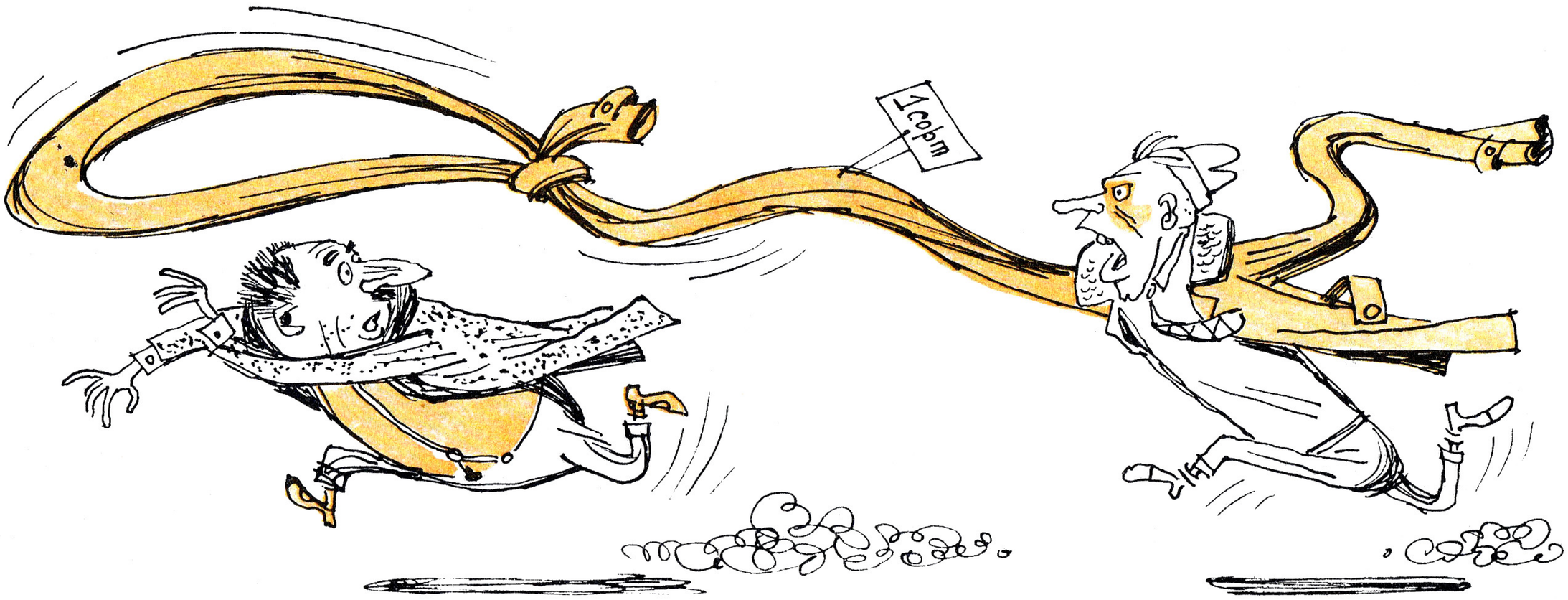

— Держіть бракороба!..

ПЕРУЄНЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Тут він виграв.

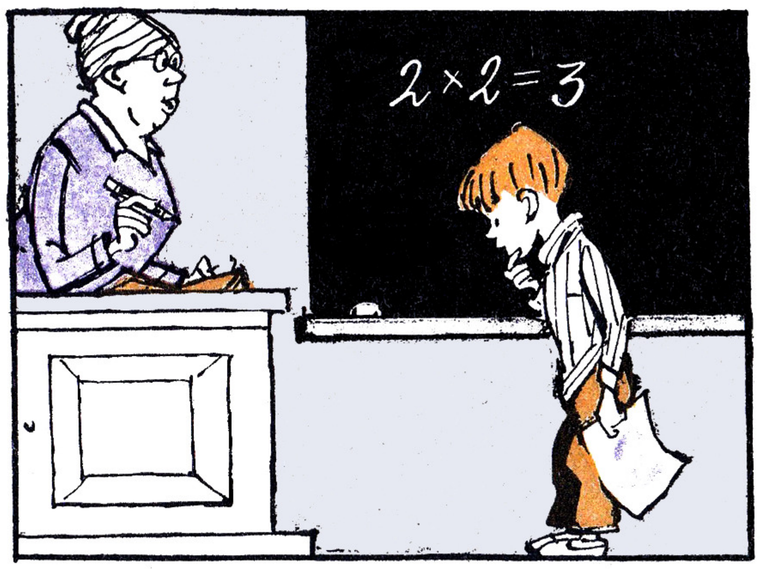

А тут програв.

НА КОГО З ЦИХ ЗВІРЯТ СХОЖІ ЦІ ХЛОПЧИКИ?

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Вася полохливий, як...

Юра замурзаний, як...

Вітя лізе скрізь без дозволу, як...

МОРЕ Й ТАК СОЛОНЕ

Гірко плаче Боря, —
Він злякався моря.
Держиться за маму
Обома руками.
Мама гладить спинку:
— Заспокойся, синку!
Що ти сльози рониш
І світу не бачиш?
Море й так солоне,
А ти іще плачеш!

Грицько БОЙКО.

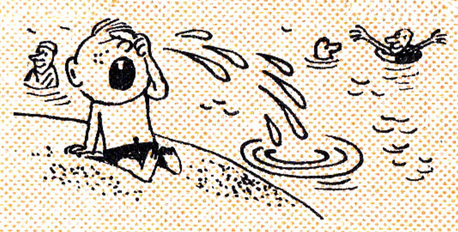

ЧИ РУЧКА ВИННА!

— В тебе, Васю, добра ручка? —
Запитала Люся.
— Та ні — пише з помилками,
Диктанту боюся.

П. ГОЛУБНИЧИЙ.

ЯК Я НАВЧИВСЯ СЛУХАТИ

Колись давно я був ще не дідусем Грицем, а малим хлопчиком.

Дуже хотілося мені бути чемним і слухняним хлопчиком, але не вмів я тоді старших слухати. Коли мене мама чи тато просили не пустувати, я послухаю їх, трошки посиджу спокійно, але чомусь забуду, про що мене просили, і знову починаю пустувати. Просять мене, бувало, старші допомогти. Хотілося мені їм допомогти, але теж чомусь часто забував про це.

Ніяк не вдавалося мені бути чемним і слухняним хлопчиком.

Аж раз мама сказала: «В тебе, Грицю, що в одно вухо влетить, то другим вилетить».

Отоді я догадався, чому мені ніяк не вдається чемним та слухняним стати. З того часу, коли мені щось говорили, я одним вухом уважно слухав, друге пальцем затуляв. Щоб нічого через те вухо не вилетіло.

Отак і навчився старших слухати. І вже завжди робив те, що мене просили. І всі говорили, що я дуже слухняний і гарний хлопчик.

Якщо не вірите — попробуйте самі так робити. Коли вам щось старші говорять, — затуліть пальцем одно вухо, а другим уважно слухайте.

І так робіть до того часу, поки не скажуть, що ви — слухняна, гарна дитина. А тоді вже можна буде й обома вухами слухати. Але теж треба робити це уважно.

К. ДОМАРОВ.

ПОМІЧНИЦЯ

Я запитав раз у Марусі:
— Допомагаєш ти бабусі?
— Звичайно, я допомагаю,
Вже і в буквар не заглядаю —
Три тижні півня вишиваю.

Ф. НИКИФОРЧУК.

Шановний Перче!

У нас на Кіровоградщині об'явився незвичайний браконьєр. Він нікого не боїться. Чинить серед білого дня таке, чого звичайний губитель природи і серед ночі не наважиться вчинити. Орудує він у Бобринецькому районі, на річці Сугоклей.

Кілька років тому тут збудували чимале водосховище. Будував його сам... браконьєр. Ну, звісно, є вода — розвелася й риба.

Дізнався про це браконьєр і смачно облизався. «Водосховище я будував, значить, риба моя!» — вигукнув він. Спустив воду, велику рибу вибрав і поділив між своїми, а сотні тисяч дрібної загинуло. Це було ще в 1963 році.

Настав рік 1964-й. Знову заграла вода у водосховищі, і знову розвелася риба. Зраділи люди. Гадали, що навала браконьєрська цього разу мине. Але ні — не минула. Під виглядом добудови технічних споруд всю воду знову було спущено, велику рибу забрано, а малу віддано на поталу.

Хто ж він, той браконьєр? Це, як не дивно, Кіровоградський «Меліоводбуд».

Як же боротися з таким браконьєром. Тут, видно, Перче, без зміни вивіски не обійдеться. Якщо не заперечуєш, ми повісимо на нього таку: «Клуб губителів природи. Кіровоградська філія».

В. ЦІЛУЙКО,
голова районного відділення товариства по охороні природи.

Бобринецький район.

Є в м. Тернополі обласний ремонтно-будівельний трест Міністерства комунального господарства УРСР. Керує ним Петро Іванович Палига.

Керівництво своє він здійснює так. Ще 21 травня 1964 р. Петро Іванович власноручно підписав договір про те, що в тому ж таки травні відремонтує фасад корпусу Бережанського технікуму механізації сільського господарства. Ремонт не складний. Доручили його ремонтно-будівельній дільниці, яку очолює Левкович В. М.

А що зробив Левкович? Тільки в жовтні ремонтники притягли до технікуму риштування і за місяць таки звели їх. У листопаді пофарбували один бік корпусу і сказали: «Шабаш! Який це дурень у холод працюватиме? Аванс ми відробили і досить!»

Ми пишемо тобі, Перче, не тому, що незадоволені тим, як керуючий трестом перевіряє виконання підписаних ним договорів. Ми налякані іншим. У листопаді 1964 року Бережанська рембуддільниця через районну газету оголосила, що в необмеженій кількості приймає замовлення на ремонтні роботи у 1965 році. Уявляєш, яка почнеться веремія, коли ця дільниця всім ремонтуватиме отак, як нам?!

І. ФЕДОРЕНКО,
ст. бухгалтер технікуму механізації.

м. Бережани,
Тернопільської області.

Порийся, будь ласка, у своєму архіві за 1963 рік і знайдеш, нашого листа, в якому ми писали, що в місті Балаклії електрика ніяк не може добратися до Задонецької і Ново-Задонецької вулиць. У тому ж архіві ти можеш прочитати і відповідь на наш лист, що надійшла від голови виконкому Балаклійської міськради т. Тризни. У ній він запевнив тебе, Перче, що «вопрос подачи электроэнергии в 1963 году решится положительно».

Тепер, коли календар показує вже 1965 рік, ми можемо тебе поінформувати, що наш голова дотримав слова: питання, яке він збирався вирішити у 1963 році «положительно», лежить каменем ще й нині в одній з міськрадівських шухляд. А ми, мешканці обох згаданих вулиць, як і раніше, продовжуємо світити каганцями, бо електрика у нас появляється тільки після другої години ночі.

Може б, ти, Перче, хоч одним оком зазирнув у цю бюрократичну шухляду? А то нам здається, що в ній не одна наша справа наживає собі пролежні.

О. ПЕРЕСІЧАНСЬКИЙ.
м. Балаклія,
Харківської області.

А що б ти сказав, якби ми свого листа до тебе почали такою «оригінальною» фразою: гроші полетіли за вітром...

Так-от, саме з цього ми і починаємо. Полетіли за вітром гроші, асигновані на будівництво лікарні в селі Червона Слобода.

Перший раз полетіли, коли Чигиринський міжколгоспбуд (голова т. Кот) споруджував господарчий корпус лікарні. Звів його, накрив дахом, а вітер налетів і зірвав той дах. Розсердився виконроб т. Васенко і вдруге наслав дах. А вітер узяв та й удруге його зірвав. Утрете вже зривати було нічого, бо з будівництва зірвалися самі будівельники. Лікарню кинули на поталу вітрам, а самі розбіглися хто куди.

Так наша лікарня і стоїть недобудована вже п'ятий рік. І якщо часом у ній щось і ворушиться, так це заслуга не міжколгоспбуду, а виключно вітру.

МЕДПРАЦІВНИКИ
(12 підписів).

Чигиринський район,
Черкаської області.

Народні усмішки

ТРИ СИНИ

— У мене аж три сини, — хвалився чоловік знайомому.
— Та чув я, що всі три ледачі.
— Але зате здорові.

У МЛИНІ

— Ти що привіз?
— Лій.
— Трохи постій.
— А ти що?
— Мед.
— Ставай наперед.
— А ти що привіз?
— Горілку!
— Берись за мірку!

ВИПРАВДАВСЯ

Суддя: — Чому ви вдарили позивача по потилиці?
Підсудний: — Бо саме в цей час він повернувся до мене спиною.

Надіслав Василь МАЗУРЕНКО
з с. Дашківці, Калинівського
району, Вінницької області.

НЕ ЗРОЗУМІЛА

— Сусідонько, ідіть-но заберіть свою свиню з болота.
— Моя свиня, голубко, у хліві.
— Не ту, а оту, в штанях.

ХІБА ВЖЕ ПОМІТНО!!

— Як живеш, друже?
— Дякую, добре.
— Одружився?
— А що, хіба вже так помітно, що сивію?!

КУПИЛА

— Глянь, чоловіче, якого гусака в хлопчиків купила за два карбованці, та чогось кукурудзи не їсть.
— Цей гусак, жінко, тільки жаб їсть.

Надіслав М. МАГЕРА
з м. Хмельницького.

НА УРОЦІ ІСТОРІЇ

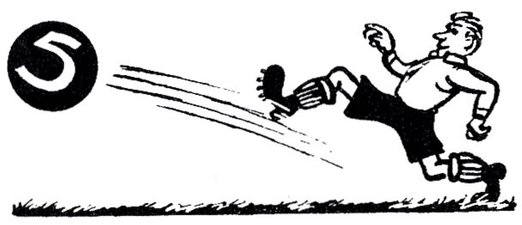

Учитель: — Ану, Петре, розкажи про боротьбу шахтарів.
Учень: — «Шахтар» двічі підряд вигравав кубок, а цього року вийшов у фінал, проте в таблиці першості опинився на п'ятому місці.

МОЖНА Й СКОРІШЕ

— Чи не могли б ви йти скорішe? — питає лижницю її супутник.
— Звичайно, можу. Тільки для цього мені треба зняти лижі.

Повідомив В. ДЗІСЬ
з с. Лукавець, Бродівського району, Львівської області.

НАУКА ШУКАЄ БУКА

А ще кажуть, що наука не в ліс іде, а в голову.

Це — як коли. Часом, буває, наука і пожартує: зайде в голову, а потім — в ліс біжить. Як ото, скажімо, вона пожартувала з Яковом Семеновичем Осиповим.

Якову Семеновичу наука далася. Педагогом став. Учителює в селі Мединівці, Коростенського району, Житомирської області.

Ділиться з учнями своїми знаннями. Щоправда, ділиться несповна. Дещо від них приховує. І — не тільки від них.

...Надійшов до редакції лист. Тривожний лист: на Обиходівській лісодачі об'їждчик О. розкрадає державну власність, розбазарює дрова, а гроші кладе собі в кишеню. На сполох! На сполох! Хапайте злодія, поки він ще не втік.

Що ж, сигнал — серйозний. Редакція зв'язалася із слідчими органами. А автор листа — Іван Лук'янович Прищепа сповіщає, що ніякого листа до редакції не посилав. «Прошу вас, — пише він, — розберіться, будь ласка, хто і з якою метою скористався моїм прізвищем».

Розібралися.

І виявилося, що мета була одна — звести наклеп на чесну людину. А щоб уникнути відповідальності за цю ганебну справу, прізвищем І. Л. Прищепи скористався вчитель Мединівської восьмирічної школи Яків Семенович Осипов. Сфальсифікував, одним словом.

Інший, такий собі звичайний наклепник, можливо, до цього не додумався б, а цей — зметикував.

Недаремно, виходить, вчився. Недаремно тягнувся до науки.

От тільки жаль, що на шляху до Якова Семеновича Осипова наука трохи збочила: не в голову пішла, а — в ліс...

А. ЛЯСКОВСЬКИЙ,
начальник Коростенського міськвідділу міліції.

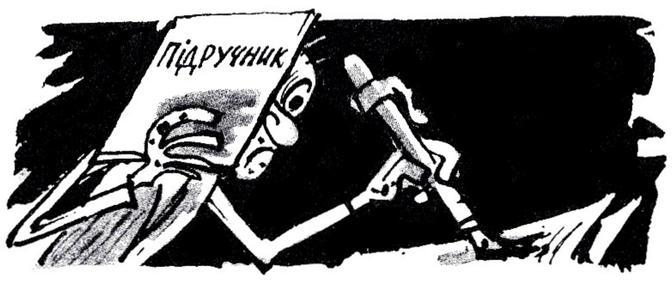

НІ НЮХУ, НІ СЛУХУ

У санітарній інспекції м. Чигирина трапилось лихо: ні з того, ні з сього керівник цієї шановної установи т. Мартиненко М. В. втратив нюх. Спершу цього за Миколою Васильовичем якось не помічали, але згодом відчули, що з бідолахою щось непевне коїться.

Треба, скажімо, виділити ділянку для відводу шкідливих відходів виробництва та нечистот, і Микола Васильович, не довго думаючи, відводить туди, де живуть або працюють люди.

Торік він, наприклад, розпорядився відводити нечистоти саме до того місця, де щоденно працює понад 500 робітників міжколгоспбуду та авторотн.

— Дихати нічим! — запротестували робітники.

— Не вірю! Не може бути, — повівши носом довкола, заперечив Микола Васильович.

Проходили дні, тижні, місяці, а шкідливі відходи продовжували отруювати повітря. Тоді робітники почали категорично наполягати й вимагати, щоб санінспекція закрила джерело бруду. Але Мартиненко й оком не моргнув на ці вимоги. Він лише посміхається, розводить руками, але мовчить. І тільки тут помітили люди, що керівник санінспекції не тільки втратив нюх, а й став абсолютно глухим до скарг трудящих...

КОЛЕКТИВ ПРАЦІВНИКІВ МІЖКОЛГОСПБУДУ.

м. Чигирин,
Черкаської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

● Піп Херсонської стрітенської церкви Олексієнко О. О. по-шахрайському заволодів хатою, садибою та садком, які належали старій, самотній жінці, Сергієвій А. Ф. Пізніше Олексієнко видурив у старої заощаджені нею гроші і вигнав її з двору. Коли ж обурені сусіди звернулися до прокурора м. Херсона т. Сиврюка, останній чомусь не притягав шахрая Олексієнка до відповідальності. Про все це розповідалось у фейлетоні «Навів бабу на ум...» («Перець» № 20 за 1964 р.).

Після виступу Перця прокуратура УРСР повідомила редакцію, що наведені у фейлетоні факти ствердились.

За позовом прокурора міста Херсона суд стягнув з Олексієнка на користь Сергієвої 2200 крб., а також, враховуючи, що Олексієнко на місці старого будинку збудував новий, виділив Сергієвій з домоволодіння Олексієнка кімнату, комору, веранду й сарай.

За тяганину з оформленням позову та при вирішенні справи в суді міському прокуророві Сиврюку В. Г. суворо зауважено.

● Заступник керуючого спеціалізованим трестом «Гідровугілля», Донецького раднаргоспу, т. Пустогаров повідомив редакцію, що факти, згадані у фейлетоні «Гідромірaж» («Перець» № 21) про безгосподарне зберігання обладнання на території гідрошахти № 4,—ствердились.

За безгосподарне ставлення до зберігання обладнання суворо попереджено прямих винуватців Буравльова А. І., Балтера Л. Е. та Малишева В. Б.

КУДИ ПОСПІШАЄ ДІД СВИРИД?

Мал. Л. КАПЛАНА

Відповідь: з однієї «колгоспної» п'єси до іншої.

На різних широтах

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

НЕ ПІДМАЖЕШ — НЕ ПОЇДЕШ

Чи ви знаєте, звідки найбільше беруться скаржники? Виявляється, з числа новосельців. Просто біда з ними — хоч зовсім не давай нових квартир. Не встигне ще й ордера людина замочити, а вже біжить скаржитись...

А чи знаєте, де найбільше плодяться майстри в галузі водіння за носа отих самих скаржників? Виявляється, у численних БМУ, просто БУ і просто МУ. Не встигне ще новоселець спотикнутися об свіжу недоробку, як його вже, ніби дідько навколо болота, починає водити. І водити кваліфіковано — з повною гарантією, що протягом дванадцяти гарантованих місяців ти, дорогий новосельцю, не матимеш спокою ні вдень, ні вночі...

Факти?

Будь ласка.

Ось, приміром, в'їхав до нового будинку № 4/1, що на Русанівській набережній м. Києва, т. Виговський В. С. Ступивши до своєї нової квартири, новоселець спочатку дуже зрадів, але тут же й злякався. Йому здалося, що тут ще до нього оселилася нечиста сила. Спочатку він відчув, як його щось міцно схопило за ноги. Глянув — аж то смола, яка вилізла з-під паркету. Потім у квартирі щось почало рипіти, клацати... Загуляли вітри буйні з усіх шпар. Не витримав т. Виговський і побіг скаржитись. Бігав він десять місяців з добрим гаком. В основному, до начальника будівельного управління № 21 (БУ-21) т. Крайнього. Просив, молив, благав — ліквідуйте, дорогі товариші, недоробки. Замажте щілини, заховайте смолу під паркет, зробіть так, щоб зачинялися вікна, щоб крізь щілини в дверях не літали горобці. А т. Крайній та іже з ним ввічливо обіцяли все зробити й... водили т. Виговського за носа всі десять місяців з гаком. І лише по тому, як енергійний новоселець винайшов більш дійові методи психологічного впливу, всі недоробки у його квартирі мов корова язиком злизала. І знадобився на це лише один-однісінький день!

Мабуть, слід запросити т. Виговського поділитися досвідом з іншими новосельцями, котрі продовжують писати малоефективні заяви-скарги. Понад сто таких заяв про усунення будівельних дефектів вже надіслало до БУ-21 одне лише будинкоуправління № 915. Але БУ-21 не дуже квапиться. Як видно, ще чогось чекає...

Що ж зробив т. Виговський? Він, виявляється, підмазав ввічливих і неввічливих обіцяльників... перцем. Звернувся до нас. А ми — до будівельників. Питаємо: довго ви людину за носа водитимете? Ні, — відповіли нам, — недовго. І моментально в новій квартирі настав спокій.

Повно таких обіцяльників і в БМУ-152, з начальником т. Куракіним на чолі, і в БМУ-172, з начальником т. Старовойтенком. Понад три роки трудилися вони над спорудженням будинку в Києві по Електротехнічному провулку, № 4а (район Голосіївського парку ім. Рильського). Обидва управління, під загальним оперативним керівництвом тресту «Головкиївавтотранс» на чолі з т. Байдою, зліпили такі «хороми», до яких не всякий наважиться поткнутися. А квартира № 24, до якої вселили т. Бабкіна, взагалі почала кудись провалюватись. Попоходило й попоскаржилось подружжя Бабкіних, доки примусило-таки будівельників розпочати ремонт.

Змагаються, певно, з київськими «носоводами» і діячі з Білгород-Дністровського БМУ. Спорудили вони в селищі Тарутине на Одещині будинок для спеціалістів сільського господарства. Але цей будівельний доробок має стільки недоробок, що й ліку їм немає. А от т. Руденкові, начальникові означеного БМУ, від того ніде не болить.

«Ач які! — обурюється т. Руденко. — Мало їм квартир, то ще зроби так, щоб і не текло, і не димило, і не продувало...».

Отаке буває на світі. І дуже псує таке «отаке» мальовничі пейзажі наших ростучих міст і селищ. Звісно, тарутинські новосельці можуть бути впевненими, що їхній білгород-дністровський Руденко все зробить, як миленький. Так само зробить, як зробили і його київські колеги.

А що брикається, то це вже така у деякого вдача. Не підмажеш добре перцем, — не поїдеш.

БІЙ ТЮЛЬПАНІВ

Насамперед, чи можуть взагалі битися тюльпани?

А то вже як які і як коли.

Тюльпани-квіти — не можуть, бо вони надзвичайно сумирні. А от скляні «тюльпани» — плафони, коли з ними поводитись не дуже ніжно, можуть інколи й побитися.

Саме таке й трапилося, коли Київський завод «Електромеханік» надіслав Чернігівському універмагові партію скляних «тюльпанів» до люстр. Чи то їм було дуже тісно, чи ще там щось, капосні тюльпани по дорозі трохи побилися і наробили скла на суму... 1 карбованець і 12 копійок.

Чернігівські торговельні діячі так обурились тим негідним вчинком, що негайно ж створили авторитетну комісію з 4-х осіб (зарплата в кожного не менша 3 крб. на день), виїхали на місце «бойовиська», запросили представника «незацікавленої сторони» (такий порядок!), якому сплачено за день 3 крб. 96 коп., понаписували різних папірців і, зрештою, склали грізного акта «на бій тюльпанів». За цим актом Київський завод «Електромеханік» має переказати до Чернігівської контори Держбанку, на рахунок № 44133, рівно 1 (один) крб. 12 коп... Інакше справу буде передано «для примусового стягнення». Он як!

Шановні товариші з Київського «Електромеханіка», розрахуйтеся мерщій з чернігівськими універмагівцями. Бо коли копійка карбованця береже, то ваш карбованець напевно збереже не одного державного червінця.

ДОПОМОЖІТЬ!

Це розпачливе волання долинуло до нас із м. Ханженкове, Донецької області. Видали на-гора цей зойк три тамтешні залізничні начальники тт. Козлов, Стеценко та Ковтун. Вони втрьох ніяк не подужають підважити керівництво тресту «Жовтеньвугілля», щоб останнє підважило і встановило стотонні вагонні ваги біля вантажного пункту шахти «Донтоп». Ці ваги були доставлені трестом ще на початку грудня 1963 року. Оскільки ваги самі не зуміли стати на своє місце, то й досі іржавіють собі помаленьку без діла. А тим часом безсовісні вагони йдуть від шахти то недовантажені, то перевантажені. Ще коли «пере...», то півбіди, а коли «недо...».

Одне слово, доведеться, мабуть, керівникам тресту «Жовтеньвугілля» засукати рукави та особисто поставити ваги на своє місце або поставити на своє місце керівництво шахти «Донтоп».

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (542). (на украинском языке). Підписано до друку 20. I. 1965 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 07830. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 083. Тираж 530 000 прим.

Відсканував Іван Толстокньов, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ
для спільноти: http://pereс-ua.livejournal.com

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393.
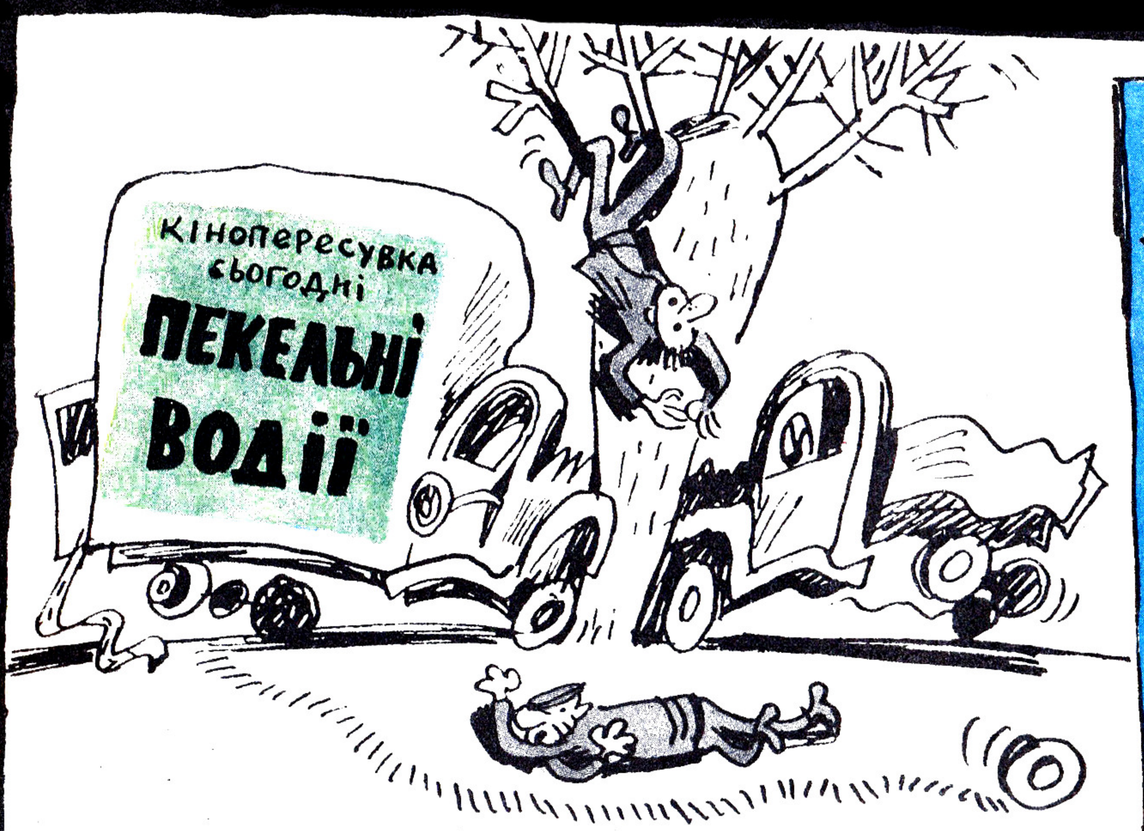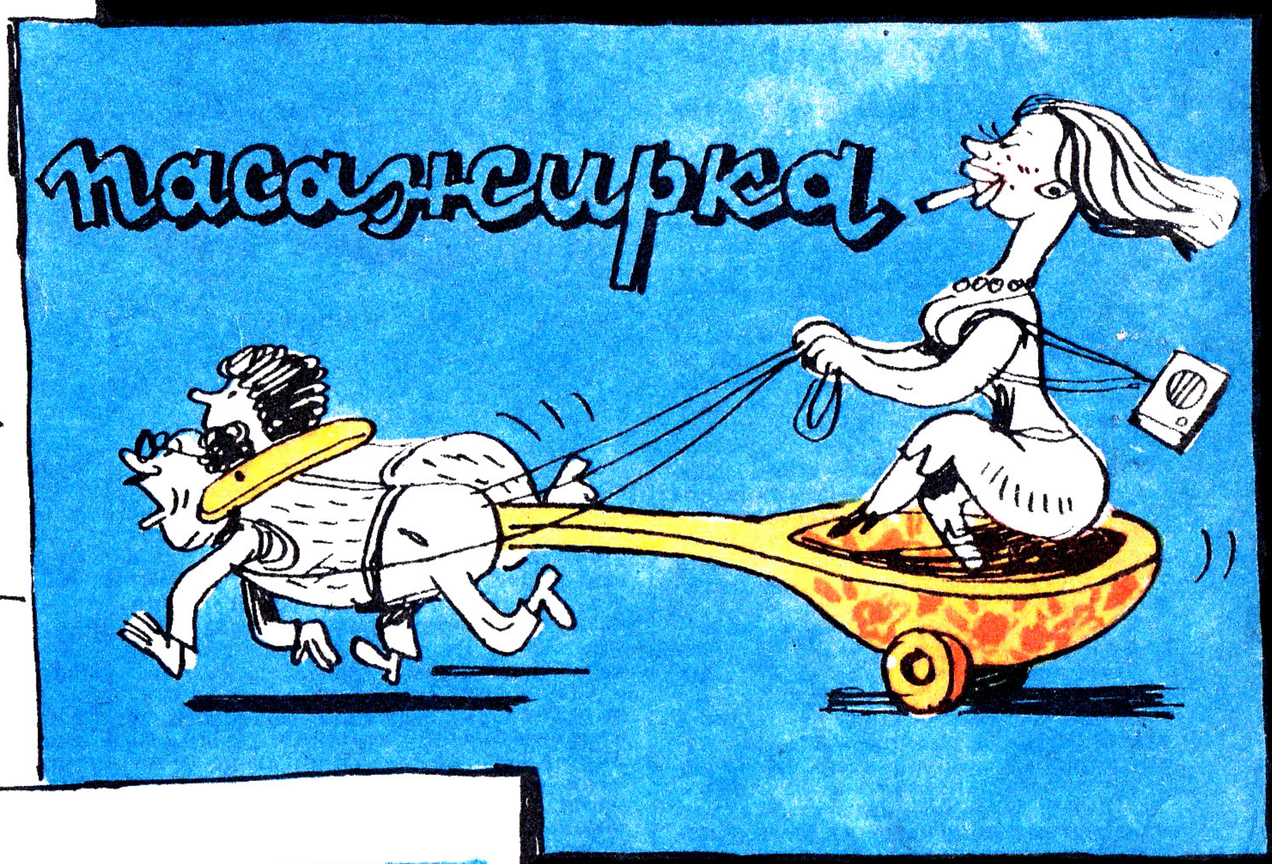
СЬОГОДНІ В КІНО-ТЕАТРІ ПЕРЦЯ